

[Hartel.]

skulde det paahvile alle Erhverv i Danmark at tage rimelige Priser for deres Frembringelser. Men jeg erkender, at § 11 afsvækker § 9. I § 11 staar der nemlig, at Raadet skal søge urimelige Prisaftaler bragt til Ophør ved Forhandling eller ved Paalæg, men et saadant Paalæg kan af den paagældende Trust indbringes for Domstolene, og jeg ved, at der er visse ikke opmuntrende Erfaringer i saa Henseende. Vi mangler nemlig her i Landet et klart Kriterium for, hvad en rimelig eller en urimelig Avanceberegning er. Saa vidt jeg forstaar, fastholdes en 15 pCt.s Bruttoavance i Norge som det i praktisk talt alle Tilfælde rimelige Maksimum. Jeg har tidligere dokumenteret, at Stavfabrikernes Avance i givne Tilfælde ligger helt oppe paa 47 pCt., og det kan ikke være Meningen, at et Produkt som Drittelstave, der indgaar i det almindelige Forbrug, skal fordyres kunstigt op mod 1 Mill. Kr. aarligt for de danske Bønder, hvis Indtjeningsmuligheder i Forvejen ikke er de største, og kan sligt ikke rammes ved Loven i den Form, vi har den, saa maa vi have Loven taget op til Revision.

Jeg forstaar, at der efter de Udtalelser, jeg fremsatte, da jeg første Gang havde Ordet under Finanslovdebatten, blev et vist Røre i den socialdemokratiske Andedam. Det, jeg sagde, var, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ikke var den rette til at docere Neutralitet og Neutralitetsvilje for andre. Den socialdemokratiske Ekspert i verdenspolitiske Oversigter, det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, er senere rykket ham til Undsætning. Jeg var ikke til Stede den Dag her i Tinget, men jeg har jo haft Lejlighed til at studere hans Indlæg i Tidenden. Han har ved andre Lejligheder sammenlignet mig med Jago, nu tages ogsaa Bagler-Bispen frem, og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch tyede til Oldtidens Sykofanter for at faa mig passende karakteriseret. Jeg glæder mig til, efterhaanden som de Herrers Læsning skrider frem, at man saa vil finde endnu flere typiske Figurer, som man kan sammenligne mig med.

Men det, som for mig er vigtigt i denne Sag, det er, at mine Udtalelser altsaa i Virkeligheden er gaaet de Herrer paa Nerven. Da jeg ikke i og for sig har henvendt mig til det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, skal jeg forbigaa hans Betragtninger her, idet jeg naturligvis er ganske enig med ham i Opfattelsen af den rent statspolitiske Neutralitet og Regeringens statspolitiske Neutralitetsvilje, hvilken jeg

aldrig har underkendt fra denne Talerstol. Men skulde det ærede Medlem føle sig alt for stiftmoderlig behandlet og vente en Slags Gengæld for hans personlige Henvisninger, saa kan jeg henvise ham til „Iliaden“s 2den Sang, hvor der optræder en herlig Figur ved Navn Thersites, og med et Minimum af Selvkritik vil det ærede Medlem dér kunne finde et Maksimum af Lighedspunkter.

For at min Debat med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ikke skal fortone sig og fjerne sig fra det, jeg oprindeligt sagde, ønsker jeg imidlertid at fastholde det, som var Indledningen til mine Betragtninger, at naar jeg sagde, at han ikke var den rette til at udtale sig, som han gjorde, saa tænkte jeg paa ganske konkrete Ting. Jeg vilde have skaaet det ærede Medlem for en specificeret Gennemgang af dette, men da jeg ser, at han senere har udtalt, at han aldeles ikke blues hverken ved det, han har sagt eller skrevet i disse Aar, saa maa jeg med Formandens Tilladelse anføre et Par Citater fra hans Bog „Pest over Europa“, der, som bekendt, udkom i 1933. Det ærede Medlem siger dér — og han vedkender sig altsaa fortsat disse Udtalelser —:

„Det vil blive senere Historikeres Opgave at undersøge den enestaaende sadistiske Karakter, som Nazisternes Revolution udmærker sig ved. Det er en Blanding af militær Raahed, brovtende Hovmod og svinsk Sexualisme, som leder Tanken hen paa Abnormanstalter.

Naturligvis er Hitlers „Mein Kampf“ Fundgruben for det rent idémæssige i disse Excesser; den er nemlig paa een Gang fuld af Storhedsvanvid, sexuelle Tabuforestillinger og moralsk Pedanteri, og hans Behandling af Modstanderne mangler enhver Antydning af *fair play*.“

Pag. 129 tales der om denne Bogs Deliriumsfantasier, det hele er „en Ørken af Banalitet“, og paa pag. 127 betegnes Hitler som „en begavet Undermaaler“.

Jeg nævner dette, fordi det er velegnet til at forvirre Offentligheden, at Folk, der udtaler sig saadan ved een Lejlighed, ved en anden Lejlighed skal paavirke Folks Indstilling til en ligelig Neutralitet. Det vil bringe Vanskeligheder, idet den statspolitiske Neutralitets ufravigelige Forudsætning maa være den, at der ogsaa er en Vilje til Neutralitet i Folket, saaledes at Folket indstilles paa dette, at vi objektivt og roligt maa behandle det, som kommer til os udefra.

Jeg forstaar, at Danmarks Udenrigspolitik — og det anerkender jeg — har